

have til at være tilstede. Smidertid er jeg enig i — hvad Underændringsforslaget heller ikke berører — at det øvrige uvekkende Publikum udelukkes af de Grunde, som i det Hele derfor ere anførte i Betænkningen. Jeg tillader mig derfor at tilraade det høie Thing at stemme for dette Underændringsforslag. Det bevarer kun det bestaaende Forhold, det bevarer kun den Ret, som Forældrene nu have til at være tilstede, saasnart deres Børn paa den Maade komme i en Forleghed. Dette har hidtil været anset for godt og gavnligt, og der staar ogsaa ligefrem i Udvalgets Betænkning, at det maa anses at være for Underfølgelsen i sig selv gavnligt, at Forældrene ere tilstede. Saa meget mindre forekommer det mig at være Grund til i saa Henseende at fravige den engang bestaaende Regel. Jeg taler her kun Forældrenes Sag eller deres, der træde Børnene i disses Sted. Jeg mener, at hvad de nu have Lov til, skulle de ogsaa beholde Ret til, og at det ikke skal afhænge af Dommernes Maade, om de faae Lov til at komme ind og høre og se, hvorledes det gaar deres Børn, og meddele de Oplysninger, som de tro at kunne meddele til Sagens Fremme og til Udfindelse af Sandheden, saaledes som den virkelig er. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale det af mig stillede lille Underændringsforslag til Ændringsforslaget under Nr. 2 til § 2.

Smith: Som det høie Thing har hørt af den ærede Ordfører, er det kun om det af et Mindretal stillede Underændringsforslag til Flerpartiets Forslag under Nr. 2, at der ikke har kunnet tilveiebringes Enighed i Udvalget. Det maa vistnok paastjønnes, at det ærede Medlem for Præsident Umts 3die Valgtreds (Beth) nu har besluttet sig til at lade sine isvrigt temmelig vidtgaaende Forslag til Forandring i den for hele Landet gjældende Kriminalproces, som han bebudede ved denne Sags 1ste Behandling, falde, og derved gjort det muligt, at der endnu kan næres noget Haab om, at Behandlingen af denne lille, men paatrængende Lov, som nu har bestjæftiget Udvalget i to Maaneder, kan tilendebringes endnu i denne Samling. Min Paastjønelse kunde jeg have en vis Lyst til at vise i Gjærningen ved at følge det ærede Medlem i det eneste Forslag, som han ikke har kunnet opgve, naar jeg, ikke maatte anse den derved tilfugtede Bestemmelse for stabilig. Den gaar jo, som det nu er udviklet, ud paa i alle Sager angaaende Lovovertrædelser mod Børn under 15 Aar at give deres Forældre eller den, som træder Barnet i Forældres Sted, ubetinget Ret til at overvære Forhørene, altsaa at negte Forhørsdommeren Ret til at modsætte sig en saadan Nærværelse, hvor overbevist han end maatte være om, at det nøyagtige Kendskab til Forhørets Gang, som derved vil vindes, kun vilde blive brugt til at modarbejde Underfølgelsen. Efter

Motiveringen af dette Underændringsforslag og især efter den ærede Forslagsstiller's Udtalelser idag, skulde man tro, at Ændringen kun gik ud paa at bevare en Ret for Forældrene, som disse allerede vare i fuld Besiddelse af. Men deri kan jeg paa ingen Maade være enig med den ærede Forslagsstiller. For at dette med Føie skulde kunne siges, maatte det dog for det Første udkræves, at Ændringsforslaget ikke omfattede andre Sager end dem, der hidtil ere blevne behandlede offentlig. Men det er jo ikke Tilfældet. Lovforslagets § 2, baade saaledes som den oprindelig er affattet, og saaledes som den er foreslaaet forandret af Flerpartiet, indskrænker sig ikke til at tale om disse Sager. Det hedder ikke i § 2: „Alle Sager angaaende Lovovertrædelser mod Børn under 15 Aar, som hidtil have været undergivne offentlig Behandling, skulle for Fremtiden behandles for lukkede Døre.“ Nei, Paragrafen vil komme til at lyde saaledes: Uanset Bestemmelsen i Lov 11te Februar 1863 § 5 blive alle Sager angaaende Lovovertrædelser, begaaede af Børn under 15 Aar, at foretage for lukkede Døre. Heri er jo aabenbart ifølge Ordene indbefattet alle kriminelle Sager, altsaa ogsaa de grovere, dem, hvor Straffen kan blive offentlig Arbejde. De have nu altid været behandlede for lukkede Døre, og der har det altsaa altid været Dommernes Ret at afgjøre, om Forældrenes Nærværelse kan tilstedes eller ikke. Her vilde jo altsaa Underændringsforslaget, naar det vedtoges, i og for sig udtrykkelig medføre en ganske væsentlig og yderst betænelig Forandring i den gjældende Ret. Man kan derhos ganske vist ikke troste sig ved, at der vil blive anvendt en indskrænkende Fortolkning, hvorved Ordernes Betydning tilfidesættes, saa at man vilde mene, at sjøndt de lode saaledes, kunde der ikke være tænkt paa Andet end de Sager, der hidtil have været behandlede offentlig. En saadan Fortolkning vil man vistnok ingenlunde tillade sig, thi vel handler Lov af 11te Februar 1863 hovedsagelig, men dog i genlunde udelukkende om offentlige Politifager, og naar man skulde søge Lovgrunden til den ved Underændringsforslaget bevirkede Bestemmelse, maatte det dog netop nærmest være den, at Barnet skulde saavidt muligt sikkes mod Myndighedsmisbrug fra Dommernes Side. Men det er naturligvis klart, at netop med Hensyn til de grovere Forseelser maatte Fristelsen til Myndighedsmisbrug, naar man overhovedet vil tale om saadanne, være stærkere end med Hensyn til de mindre Forseelser, saaledes at man altsaa ved at ty til Lovgrunden ikke vil komme til at antage, at den nye Paragraf kun kan sigte til de Sager, der hidtil have været behandlede offentlig. Jeg er heller ingenlunde vis paa, at den ærede Forslagsstiller selv ikke kunde ønske, at den bogstavelige Fortolkning fulgtes. Han vilde idetmindste derved slippe for den meget uylbige Indvending, at, naar han dog maatte betro Børnene til Dom-